

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

123. De his, qui proprio solùm ducuntur iudicio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

monitorem hominem non aspernatur, & quodammodo arguentem non dedignatur, & ejus petitioni annuit: *Si in venero, ait, Sodomis quinquaginta iustos, &c.*

D. August.

D. Cyp.

2. Tim. 2.
Prov. 11.

Abnegandum ergo iudicium alterius, captando maxime à senioribus consilium. D. August. dicere solebat: *Quemcunque libenter audiant, vel Episcopum unius anni, Episcopus tot annorum.* Hoc idem & Cyprianus, verus uterque Episcopus, & servus Dei, quem, ut inquit Apost. oportet esse docibilem, &c. *Quid mirum? Qui sapiens est, audit consilia.* Et quid mirum? *Salus, ubi multa consilia;* ubi scilicet non tam consiliatij abundant, quam consilia. O felicem illam rem publicam, vel aristocratiam, hoc est, Optimatum principatum, unde non unum, sed ex ipsorum quolibet plura, & saluberrima habeantur consilia!

De his, qui proprio solum ducuntur iudicio.

PUNCTUM CXXIII.

Tit. 3.
Iudicio proprio damnatur Hæreticus.

Apostolus ad Titum: *Hæreticum hominem devota, cum sit proprio iudicio condemnatus.* Verè proprio condemnatus iudicio, cui nimis credit: sui enim iudicij perfidia, & pertinaciâ peccat Hæreticus.

Cass. col. 2.
c. 5.
Et perijt Heronem eremita.

Ut quidam sunt pertinaces in proprio iudicio! De misero illo Herone Cassianus: *Recolite id, inquit, quod auper gestam oculorum vestrorum vidistis obtutibus, senem videlicet Heronem, in illusionem diabolicam à summis ad ima dejectum, quem quinquaginta annis in hac eremo commoratum, singulari distinctione rigoris continentie tenuisse meminimus, & solitudinis secreta ultra omnes hic commorantes miro fervore sectatum.* Hic igitur quo pacto, quâve ratione post tantos labores ab insidiatore delusus, gravissimo corrucens lapsu, cunctos in hac eremo constitutos luctuoso dolore

A percussit? Nonne, quia minus discretionis virtute possessa, suis definitionibus regi, quam consiliis, vel collationibus Fratrum, atque institutis majorum, maluit obedire? Quis verò fuerit hominis casus, nostis omnes.

Idem Cassian. hæc affert Scripturæ loca juxta Septuag. Proverb. 31. *Cum consilio omnia fac, cum consilio vinum* (spiritus, consolationum, Scripturæ) *bibe;* ne scilicet nimis inebrieris. Item: *Sicut civitas muris diruta, & non circumdata, sic est, qui non cum consilio aliquid agit.* Ubi subdit Cassianus: *In hoc sapientia, in hoc intellectus, sensusque consistit, sine quibus nec interior nostra ædificari domus, nec spirituales poterunt divitiæ congregari, secundum illud: Cum sapientia ædificatur domus, & cum intellectu iterum erigitur, cum sensu implentur cellaria omnibus divitiis preciosis, & bonis.*

Cass. col. 2.
c. 4.
Prov. 31.
Prov. 25.
juxta Sept.

Prov. 24.
juxta Sept.

C Et infra, ut ex sententia Abbatis, qui in ea collatione introducit, exemplis sacre Scripturæ probaret, neminem se per se regere debere, affert illud Samuëlis ex 1. Reg. quem noluit per semetipsum Deum minus erudire, sed recurrere semel, & iterum voluit ad senem, cuius vocem simulaverat, ut Dei vocem crederet vocem ejus, qui Deum referret. Ubi Cassian. ponderat, voluisse nihilominus Deum, ut ad seniore, licet jam reprobatum apud Deum à suo munere, curret, ut forma subjectionis ejus proponeretur exemplo.

Cass. col. ead.
cap. 14.
1. Reg. 3.

Samuelem per Heli instituit Deus voluit. Cur?

Et capite sequenti subdit: *Paulum quoque per semetipsum vocans, & alloquens Christus, cum posset ei perfectionis viam referre confestim, dirigere ad Ananiam maluit, & ab eo juberet viam veritatis agnoscere, dicens: Surge, & ingredere civitatem, & ibi dicetur tibi, quid tibi oporteat facere.* Mittit itaque & hunc ad seniore, eumque illius potius doctrinâ, quam suâ censet institui, ne scilicet quod rectè gestum fuisset in Paulo, posteris malum præsumptionis præberet exemplum dum unusquisque sibimet persuaderet, simili modo se quoque debere Dei

Act. 9.

S. Paulum cum Deo ad Ananiam misit, ab eo erudiendum

Dei solius magisterio, atque doctrinâ potius, quàm seniorum institutione formari.

Gal. 2.
Paulus licet à Deo doctus suo se iudicio committere noluit.

Quam præsumptionem etiam ipse Apostolus non solum literis, sed etiam opere, atque exemplo docet omnimodis detestandam, ob hoc solum modò se asserens Ierosolymam conscendisse, ut Evangelium, quòd comitante gratia Spiritus Sancti cum potestate signorum, & prodigiorum Gentibus prædicabat, cum suis Coapostolis, & antecessoribus, privatâ quodammodò ac domesticâ examinatione conferret. Et consulti, inquit, cum illis Evangelium, quòd prædico inter gentes, ne forte in vacuum currerem, aut cucurrissem. Quis ergo tam præsumptor, & cæcus sit, qui se audeat suo iudicio, ac discretioni committere, cum Vas electionis indiguisse se Coapostolorum suorum collatione testetur? Unde manifestissimè comprobatur, nulli à Domino viam perfectionis ostendi, qui habens, unde valeat erudiri, doctrinam seniorum, vel instituta contempserit, parvipendens illud eloquium oportet diligentissimè custodiri: Interroga patrem tuum, & annuntiabit tibi, seniores tuos, & dicent tibi.

Deut. 32.
D. Vincent. Ferrer.

Eadem est D. Vincentij Ferrerij sententia in tract. de vita spirituali: Quòd per instructorem idoneum citius, & facilius pervenitur ad perfectiones, quàm per se ipsum. Ubi postea concludit: Immo dico, quòd Christus suam gratiam non ministrabit, si homo habet, à quo possit instrui, & negligit, vel non curat alterius ductum amplecti, credens sibi sufficere, & per se posse investigare, & invenire, quæ sunt utilia ad salutem. Hæc via obedientiæ, hæc via regiæ, quæ homines inoffenso ducit pede ad summitatem scalar, cui Dominus apparet innoxius.

Quò quisque alios excedit, ac perfectione præstat, eò magis alieno, quàm proprio fertur motu, tum intellectus, tum voluntatis. Orbis, quò à terra remotiores, eò in suis moribus naturalibus tardiores: Luna mense, Sól anno, &c. Sed mirum est, motu raptus quàm citò omnes ferantur. Sic ad primi mobilis,

A vel Dei, vel superioris perfecti quique citissimè feruntur motum, qui tamen proprio sensu admodum lentè moventur.

De S. Pachomio in Vitis Patrum: Ingressus aliquando Pachomius quoddam Monasterium, venit post orationem ad Fratres, qui psaltes operabantur, sedensque cum eis cœpit & ipse texere. Transiens autem parvulus, qui constitutus erat ad obsequium ejus, qui septimanam faciebat, intendit texentem beatum Pachomium, & dixit ei: Non benè, Pater, operaris: alio modo Abbas Theodorus iurexit. Et mox consurgens, ait ad parvulum: Ostende mihi, quomodo texere debeam. Et cum didicisset ab eo, sedit rursus ad opus suum, mente tranquillus: & in hoc facto superbiæ spiritum comprimens. Nam si secundum carnem quantumcunque sciret, nequaquam pueri monitis acquiesceret, sed potius increpasset eum, quòd ultra ætatem suam loqui præsumpisset.

In Vit. Patr. in Vita S. Pachom. Pachomius senex cuidam parvulo morem gerit.

De Consiliariorum conditionibus.

PUNCTUM CXXIV.

IN Apocal. In circuitu sedis (Dei) sedilia (non platea, vel atrium deambulatorium.) Et super thronos seniores, & cani sensu, non juvenes ætate, & mente sedentes (non stantes, vel passionibus agitati, sed animo composito, ac sedato) circumamicti vestimentis albis (eandore veritatis, quæ undequaque indurus debet esse Consiliarius.) Et in capitibus suis corona (ob constantem animi virtutem) aurea (ob charitatem.) Quid mirum, quòd de throno procedebant fulgura (in scelestos, (voes) in bonos,) & tonitrua (in peccatores?)

Apoc. 4.

Ad hæc: In circuitu sedis animalia erant plena oculis ante, & retrò. Talis debet esse Consiliarius: plenus oculis, ut præterita consideret, & futura prospiciat, ut quoquò suâ oculorum acie pertingat.

Consiliarius sit plenus oculis.

Annua